

15 Temmuz: Makarnacı Devrimi

Cengiz Alğan

15 Temmuz akşamı saat 22:30 civarında, uzun bir yolculuktan dönmüş evimin kapısından içeri adımımı atarken kardeşim aradı, köprüyü askerlerin kestiğini söyledi. Televizyonu açıp haberlere baktım. İki kamyon jandarma köprüyü sadece tek taraflı trafiğe kapatmışlardı. Haberlerde başkaca bir gelişme de yoktu. “Herhalde büyük bir terör saldırısı ihbarı var, köprüyü koruma görevi olan jandarma da görevini yapıyor” diye düşündüm. O sırada darbe endişesiyle arayan bir arkadaşşıma da böyle söyledim ve ekledim: “Böyle bir şeye kalkışırlarsa sonları idam olur”.

Birazdan Başbakan’ın “bir kalkışma girişimi” beyanı geldi. Bir süre sonra da Cumhurbaşkanı, CNN’e görüntülü telefonla bağlanarak olayı teyit etti ve halkı meydanlara ve havaalanlarına çağırdı. Dokuz saat araba kullanmış ve çok yorgundum ama hemen elimi yüzümü yıkayıp Yeşilköy Havaalanı’na gitmek üzere tekrar arabaya atladım. Halkalı meydanından geçerken meydanı bomboş görünce biraz panikledim; Erdoğan’ın çağrısına rağmen kimsecikler yoktu. Radyoda ise açık bir darbe girişiminin acı haberleri arka arkaya verilmeye başlanmıştı.

Havaalanı sapağına gelince meydanın neden bomboş olduğunu anladım: Bütün Halkalı havaalanı yoluna akmıştı. Yol, gidiş geliş, kilometreler boyunca kilitlenmiş, insanlar arabaları terk edip yollara dökülmüş, alana doğru yürüyüşe geçmişti. Ben de arabayı bırakıp aralarına karıştım.

Bir süre sonra ileride bir zırhlı aracı zapt edip üzerine çıkmış bir kalabalık gördüm. Etrafında da bir sürü insan birikmişti ve sadece iki slogan atıyorlardı: **“Recep Tayyip Erdoğan”** ve **“Ya Allah Bismillah, Allahu Ekber”**. Bir kişi aracın antenini kırmaya çalışınca hep birlikte “Yapma, yapma!” diye bağırdık, hemen bıraktı. Oralarda geçirdiğim saatler boyunca rastladığım tek “şiddet eylemi” de bu oldu. Üstelik nereden geldiği belirsiz, sürekli silah sesleri altındayken.

Kimsenin yüzünde maskeler, elinde taşlar, sopalar, sapanlar, molotoflar yoktu. Sadece Türk bayrakları vardı. Kimse ne cam çerçeve indiriyor, ne bankamatiklere, mağazalara saldırıyor, araçları ters çevirip yakıyor, ne de duvarlara küfürle sloganlar yazıyordu. On binler sadece “Allahu Ekber” nidalarıyla ve liderlerinin ismini haykırarak, büyük bir inanç ve kararlılıkla, darbeye karşı yürüyordu.

Başörtülü teyzeler, cübbeli sarıklı dedeler, mahallelerden bildiğimiz sıradan abiler, ablalar, genç kızlar, delikanlılar; bakkal, manav, kasap, dar gelirli işçi... Kısaca yıllardır makarna-kömür edebiyatıyla aşağılanan AK Parti tabanıydı sokaktaki kalabalık. Bozkurt işareti yapan epeyce Ülkücü genç de vardı ama kahir çoğunluk Rabia işareti yapan, Erdoğan diye feryat eden bu tabandı. (Bu arada hayatımda ilk defa Ülkücülerle ortak bir eyleme katılmış oldum).

Gezi ayaklanmasında gördüğümüz profili ise tanklar sokağa inip halka ateş açarken ortada göremedik. Güya özgürlük için ve “otoriterleşmeye karşı” sokakları yakıp yıkan kitleden, otoriterliğin şahı tepemizde savaş jetlerini uçururken ses çıkmadı. Cumhurbaşkanı kaldığı otelde bordo berelilerce öldürölmek istendi, kamu binalarına, belediyelere, sivil halka helikopterlerden ateş açıldı. Tanklar insanları ezdi, sivillere top atışı yaptı, darbeci askerler

halkı taradı. Meclis bombalandı, meclis! Ama başkanlık sistemine karşı parlamenter sistemi savunanlar buna bile ses etmedi. Oysa işgal yıllarında düşman orduları bile bunu yapmamıştı.

Sinema salonu kapanıyor diye ortalığı ayağa kaldıran sanatçılar bir tweet bile atmadı darbeye karşı. Kurşunlanan halka otel kapılarını açan olmadı. Ücretsiz wi-fi şifreleri, ihtiyaç listeleri sosyal medyadan yayınlanmadı, “Yeryüzü Sofraları” kurulmadı. BBC, CNN International filan gelip darbeye direnen halkı öven tek bir yayın yapmadı. Gezi’deki gibi 7-8 değil, birkaç saat içinde 161 kişi katledildi, 1.500 kişi yaralandı da bir baş sağlığı bile dilenmedi. Oysa tarihimizdeki en kanlı darbe girişimiydi bu. 12 Eylül’ün vahşetinde bile, darbe anında bu yapılanlar yapılmamıştı. (İronik olansa bu kadar kan döken cuntanın kendisine **Yurtta Sulh Konseyi** ismini vermesi).

* * *

Kimse kusura bakmasın, darbeye karşı “Türkiye tek yürek” falan olmadı. Kuaförlü saçlarıyla “Cumhuriyet kadınları”, tiyatrocular, mankenler, afili isimler uydurup birleşen sol gruplar, yılların güya insan hakları aktivistleri filan yoktu sokakta. Aksine, evlerinde oturup bunun Erdoğan’ın mizanseni bir tiyatro olduğunu yayıyorlardı sosyal medyadan. Hatta (inanılır gibi değil ama) ömrünü “TC ordusu darbecidir, Kürdistan’da işgalcidir” söylemiyle geçiren insan hakları aktivisti Eren Keskin, “mağdur olan” darbeci askerleri İHD’ye başvurmaya davet etti!

Sol örgütler darbeye karşı sokağa çağrı yapmadı. Kılıçdaroğlu meclisteki olağanüstü toplantıda karşı çıktı ama darbenin püskürtülmesini (ne alakaysa) parlamenter demokrasinin zaferi ilan etti. CHP tabanını darbeye kitlesel bir karşı koyuşa çağırmadı. Demirtaş ve Yüksekdağ meclise bile gitmedi. Yerlerine konuşan İdris Baluken, yine yalan söyleyerek, darbe girişimini “hükümetin 7 Haziran sonrası Kürtlere karşı başlattığı savaşa” bağladı. En ufak olayda Kürtleri sokağa dökülmeye çağıran HDP, aynı Kürtlere “darbeye direnin” bile demedi.

Şimdi hepsi bir olmuş yok Erdoğan’ın mizanseni, yok tiyatro diyerek, çıplak elleriyle tankları durduran halkın direnişini itibarsızlaştırmaya çalışıyorlar. Hasan Cemal gibiler de “askeri darbe durduruldu ama şimdi Erdoğan darbesi geliyor” yazıları döşenmeye başladı bile. Apaçık darbeye direnmedikleri gibi arsızca, yüz­süzce homurdanıp mızıldanmaktan başka bir işe yaramadılar. Türkiye’nin siyasi tarihinde hepsi birer utanç vesikası olacaklar.

Oysa beğenmedikleri makarnacılar daha ilk anda, 81 vilayette yüzbinlerle, sabahlara kadar sokaklara dökülüp onların da, demokrasinin de geleceğini kurtardı. Ben ise 15 Temmuz Devrimi’nde darbeye karşı yürüyen bu yüzbinlerin arasında bir damla olmaktan onur duyuyorum. Ve darbeyi ilk duyduğunda “Bizim askerlerimiz mi yapmış baba?” diye ağlayan oğluma, makarna devrimcileriyle o gece kazandığımız zaferi ömrüm boyunca anlatacağım.

Serbestiyet

18 Temmuz 2016